

SØNDAG D. 30. NOVEMBER 2008. 1. søndag i advent.

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Lukasevangeliet kap. 17 v. 21b "Guds rige er midt iblandt jer"

Gammeltestamentlig læsning: Salme 100

PRÆDIKENTEKST: **Mattæusevangeliet kap. 21 v. 1-9**

Udgangslæsning: Romerbrevet kap. 13 v. 11b-12

Glædelig adventstid!

Adventstiden er for ganske mange mennesker en travl tid med mange forberedelser til den kommende julehøjtid. Det er også en meget støjende tid med spas, godmodig ballade og drilleri, for der skal jo før-jules alle vegne - i daginstitutioner og i skoler og på arbejdspladser og måske også derhjemme. Og hvor der er børn er der også nisser, og så ved man aldrig, hvad der kan ske.

Men oprindeligt var adventstiden en stille tid - fastetid. En tid til bøn og til besindelse på Guds store vision for denne verden. Sådan er der stadig nogle, der bruger advents-fastetiden - måske flere end vi lige tror. Der er mange måder at faste på - der er mange måder at gå ind i bøn og besindelse på.

Og de to ting - før-jule-hurlumhejet og adventsbesindelsen - behøver ikke gøres til modsætninger. Jesus siger jo et sted, at når vi faster, skal vi ikke hænge med hovedet, men dresse os op til fest. For det, der foregår i lønkammerets stilhed er ikke en demonstration, et spil for galleriet, men en fortrolig relation mellem os og vor himmelske Far.

Der er heller ingen grund til at hænge med hovedet, for det, vi i adventstiden udfordres til at besinde os på, er ubeskriveligt glædeligt: Guds vision for denne verden - Guds rige kommer.

Vi sang lige før Grundtvigs gendigtning af Esajas Bog kap. 35 - Blomstre som en rosengård - en profeti om Messiasriget. Der males for os et billede af en verden fuld af liv, glæde, fred, retfærdighed - alt det, vi kan synes, er mangelvarer eller måske helt fraværende, når vi ser på verden i dag - terrorangreb i Mumbai, borgerkrig og umenneskelig vold i Congo - eller når sygdom rammer os selv eller dem, vi holder af - o. s. v.

Vi kan synes, at dette Messiasrige - Gudsriget med rosengården, hvor der før var ødemark, er meget langt væk - en tåget drøm - en flugt fra den barske virkelighed.

Og hvad mere er: Vi står så magtesløse over for alt det, der får Guds rige til at synes langt væk.

Ikke desto mindre er det billeder, som Gud har givet os - glimt af hans vision for skabningen. Men hvordan skal vi forholde os til den vision, når vi her i adventstiden udfordres til at besinde os på den?

Jeg bruger med vilje ordet "udforfre" - for det er en udfordring at tage imod Guds vision for skabningen og gøre den til vor vision.

Ordet "vision" er blevet et misbragt ord. Alt for mange gange har det vist sig, at det, der blev kaldt en vision, blot var en fantasi, jo mere spektakulær des bedre - en oppustet idé, der for et øjeblik kunne begejstre enfoldige sjæle og give idéens ophav et skær af noget stort, for derefter at falde til jorden og efterlade mennesker trætte og skuffede. Det er som champagne ved festlige lejligheder. Det skummer ud over alle bredder. men når skummet har lagt sig, er der ikke ret meget tilbage i glasset - og det smager ikke særlig godt.

Det er derfor jeg selv er meget på vagt, når noget begynder at bruge store ord om visioner.

Men at her er tale om en sand vision - Guds vision for skabningen - det ser vi - ikke kun fordi

Gud pr. definition altid har ret, for den definition kan vi i grunden ikke bruge til ret meget - men vi ser det ud af Guds egen måde at forholde sig til visionen på:

“Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv.” (Joh. 3,16)

Gud investerer det, han elsker allerhøjest. Han investerer sin Søn - ja, han investerer sig selv i virkeliggørelsen af visionen, for Jesus var Gud af Gud.

I dagens evangelietekst - Jesu indtog i Jerusalem - ser vi, hvordan Jesus, Guds Søn som menneske blandt os mennesker, forholder sig til Guds vision for skabningen.

Han investerer sig selv i visionen. Han iscenesætter selv sit indtog i overensstemmelse med Messias-profetien og vedkender sig derved i fuld offentlighed at være Messias, som skal udføre Guds vision indtil den bliver virkelighed.

Han har tidligere sagt: “Guds rige er midt iblandt jer.” Og han agerer, som om det allerede er virkelighed, fordi det allerede *er* virkelighed på trods.

Folkeskaren jubler i vild begejstring: “Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!”

Hvad var det for en vision, der begejstrede dem? “Davids Søn” - Nu skulle Davidsriget genoprettes - et stærkt kongerige - romerne skulle smides på porten - der skulle være fred og velstand i landet, vel at mærke forbeholdt det lille jødefolk. Og de skulle ikke gøre andet for det, end at råbe hurra.

Jesus investerer sig selv i Guds vision, tager den på sig, men han er ikke grebet af den tomme begejstring. Lukas fortæller, at Jesus græd over byen, fordi disse mennesker så så kort og så småt og så fejl.

Og fem dage senere står formentlig den samme hob foran Pilatus og råber ”Korsfæst ham!”

Da Jesus red ind i Jerusalem, vidste han, hvad der ventede ham, hvis han holdt fast ved Guds vision. Han havde forud fortalt disciplene om det. Det var ikke det, han begejstret brændte for - vel var han Guds Søn, men han var menneske som os, og han var bange for det, der måtte ske. I Getsemane bad han om at slippe for det, hvis det var muligt, men han fortsatte sin bøn: “Dog, ske ikke min, men din vilje.”

Jesus investerer sig selv med alt, hvad han er og har, i Guds vision for verden. På trods af sin egen menneskelige frygt, investerer han sig selv indtil døden på et kors.

Frugten af den investering ser vi påskemorgen, da han opstår fra de døde. Hvis ikke det er rosengård midt i ørkenen, så ved jeg ikke, hvad det er. og så er det kun begyndelsen på frugten af Jesu investering af sit eget liv. For: Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv.

Hver gang vi oplever Guds nærvær i vort liv med fred og glæde, så er det frugt af Jesu investering i Guds vision. Hver gang vi oplever forsoning og tilgivelse mellem Gud og os, og mellem mennesker indbyrdes, er det en frugt af den investering. Hver gang vi oplever Guds indgriben i vort liv, så der bliver vej, hvor alle veje var lukkede, så er det en frugt af den investering. Hver gang vi på trods af alt det onde i vor verden ser - om så blot i et glimt - at hele jorden er fuld af Guds herlighed, så er det frugt af den investering. hver gang vi oplever, at Guds rige er midt iblandt os, så er det frugt af den investering, et skridt på vejen til virkeliggørelsen af Guds vision for hele skabningen.

Hvis vi har gået blot ét skridt i tro på Jesus Kristus, så har vi set, hørt, smagt, duftet, følt, at Guds vision for hans skabning allerede er virkelighed - en virkelighed, der skal fuldendes den dag, Kristus holder sit indtog i verden igen, og rosengården skal blomstre.

Adventstiden er en udfordring til os om at besinde os på den vision - hvordan forholder vi os til Guds vision for verden?

Vi er kaldet til at følge Jesus. Vil vi investere os selv i virkeliggørelsen af Guds vision? Eller foretrækker den hule begejstring for uforpligtende idéer?

Lad os tage udfordringen op og midt i adventstidens nisseræs finde stilhed til bøn og besindelse. Hvad er vort mål? Hvor går vor vej?

Amen.